

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČO: 649 49 681
se sídlem Praha 4, Tomíčková 2144/1
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Hostašem
se sídlem Praha 1, Růžová 1416/17

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Praha 9, Sokolovská 219

za účasti: **Quadient Technologies Czech s.r.o.**, IČO: 25291939
se sídlem Hradec Králové, Nový Hradec Králové, Na Brně 1972
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Tomášem Matouškem
se sídlem Hradec Králové, Dukelská třída 15/16

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 7. 2021, č. j. ČTÚ-36 235/2020-603/II. vyř.,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 7. 2021, č. j. ČTÚ-36 235/2020-603/II. vyř., a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 2. 2020, č. j. ČTÚ-107 526/2016-636/IV. vyř. – ZeV, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce JUDr. Petra Hostaše, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „předsedkyně Rady“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítla jeho rozklad a potvrdila usnesení Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 2. 2020, č. j. ČTÚ-107 526/2016-636/IV. vyř. – ZeV. Uvedeným rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu zastaveno řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění, jehož účastníky jsou žalobce a Quadient s.r.o., IČO: 252 91 939, se sídlem Hradec Králové, Na Brně 1972 (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“). Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce ve stanovené lhůtě nezaplatil vyměřený správní poplatek.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu. Uvedl, že dne 23. 11. 2016 podal návrh na rozhodnutí sporu o povinnosti k peněžitému plnění, a to za zúčtovací období od 1. 10. 2012 do 31. 12. 2012 v celkové výši 5 375 142,02 Kč s příslušenstvím. Žalovaný po podání návrhu žalobci nevyměřil správní poplatek, ale předmětné řízení usnesením ze dne 12. 6. 2017, č. j. ČTÚ-107 526/2016-636 ReJ, přerušil do doby rozhodnutí o námitce proti vyřízení reklamace vedené u žalovaného pod č. j. ČTÚ-7 040/2013-636. Po pravomocném rozhodnutí v uvedené věci (viz rozhodnutí ze dne 17. 10. 2019, č. j. ČTÚ-40 262/2018/603/III. vyř.) žalovaný přípisem ze dne 29. 1. 2020 vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a téhož dne žalobci vyměřil platebním výměrem správní poplatek (viz platební výměr ze dne 29. 1. 2020, č. j. ČTÚ-107 526/2016-636/III vyř. –ZeV). Dne 14. 2. 2020 vzal žalobce svůj návrh částečně zpět a zároveň navrhl, aby žalovaný řízení přerušil, neboť proti rozhodnutí ve věci reklamace vyúčtování podal žalobu podle § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), která je vedena u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 13 C 386/2019. Žalobce tak měl za to, že byly splněny podmínky pro přerušení předmětného řízení. Žalovaný však o návrhu na přerušení řízení nerozhodl a prvostupňovým rozhodnutím řízení zastavil.
3. Žalobce porušení zásady legitimního očekávání spatřoval ve skutečnosti, že žalovaný při existenci stejné překážky nepřistoupil k přerušení řízení a nevyčkal tak rozhodnutí o předběžné otázce, když po žalobci požadoval úhradu správního poplatku. K tomu žalobce poukázal na § 250j o. s. ř. a na klíčový význam rozsudku soudu, neboť jím může dojít k nahrazení rozhodnutí žalovaného ve věci vyřízení reklamace.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že původně vyměřená výše správního poplatku nebyla v okamžiku jeho platby adekvátní, jelikož žalobce vzal dne 14. 2. 2020 část návrhu zpět a poplatek za zbývající část nároku tak měl být řádově nižší. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jakou část poplatku žalobce skutečně zaplatil, tj. jestli tato část za zúžený předmět řízení byla zaplacená řádně. K tomu žalobce poukázal na § 5 odst. 3 a 4 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích (dále jen „zákon o správních poplatcích“), s tím, že i když správní orgán řízení pro nezaplacení poplatku zastaví, lze v řízení pokračovat tehdy, když je poplatek zaplacen nejpozději do konce běhu odvolací lhůty proti rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě pozbývá rozhodnutí o zastavení řízení platnosti ex lege. Na základě shora uvedeného měl žalobce za to, že splnil poplatkovou povinnost ve lhůtě dle § 5 odst. 4 zákona o správních poplatcích v rozsahu, ve kterém na svém nároku setrval.
5. Žalobce poznamenal, že částečná úhrada správního poplatku není zákonem upravena. Na základě této skutečnosti se žalobce dovolával použití analogie zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), a související judikatury Nejvyššího soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

podle které je možné vzít částečně žalobu zpět a zaplatit pouze soudní poplatek za zbývající předmět řízení, přičemž část řízení, která byla vzata zpět, je následně zastavena pro nezaplacení soudního poplatku, nikoli pro zpětvzetí (viz rozhodnutí ze dne 2. 2. 2017, sp. zn. 23 Cdo 1426/2016, ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 23 Cdo 2649/2017, a ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 32 Cdo 4581/2018). Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, sp. zn. 2 Azs 252/2004, podle kterého správní poplatky se svojí funkcí a podstatou od poplatků soudních nijak neliší, a to včetně právních následků nezaplacení soudního poplatku. Na základě shora uvedeného žalobce uzavřel, že žalovaný je povinen zkoumat, zda zaplacený správní poplatek byl zaplacen řádně, tj. v odpovídající výši, a zda je možno v řízení se zúženým předmětem pokračovat.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
7. Uvedl, že je vázán zákonem o správních poplatcích. V předmětném řízení je správní poplatek předepsán za podání návrhu na zahájení správního řízení. Následně učiněné dispoziční úkony navrhovatele na tuto skutečnost nemohou mít žádný vliv. Zákon o správních poplatcích totiž neupravuje situaci, kdy by žalovaný mohl, respektive měl s ohledem na učiněný dispoziční úkon navrhovatele již vyměřený správní poplatek přepočítat, či vyměřit se zohledněním učiněného zpětvzetí návrhu. Obdobně není upravena situace, kdy by si žalobce v pozici účastníka řízení mohl sám rozhodnout o tom, v jakém rozsahu stanovenou poplatkovou povinnost splní.
8. Žalovaný výslovně nesouhlasil s tím, že by v případě ucelené zákonné úpravy správních poplatků bylo možné analogicky aplikovat právní úpravu zákona o soudních poplatcích tak, jak navrhuje žalobce. Žalovaný si byl vědom toho, že zákon o soudních poplatcích výslovně upravuje situaci, v níž soud sníží poplatek o odpovídající část v případě, že dojde k zastavení části řízení před prvním jednáním. Této právní úpravě potom odpovídá i judikatura, na kterou žalobce odkazuje. Avšak veškeré jím zmiňované rozsudky se týkají hrazení, resp. snížení poplatku v důsledku částečného zpětvzetí žaloby, tj. výhradně v soudních řízeních.
9. V případě zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 252/2004 měl žalovaný za to, že je žalobcem vytčena část zcela vytržena z kontextu daného rozhodnutí, v němž se soud zabýval charakterem rozhodnutí ve věcech správních poplatků. Přičemž dospěl k závěru, že se i v případě správních poplatků jedná o rozhodnutí, jimiž se upravuje řízení, a to právě z důvodu, že se správní poplatky svou funkcí a podstatou neliší od soudních poplatků. Ani z tohoto rozsudku nelze dle žalovaného usuzovat na analogické použití zákona o soudních poplatcích.
10. Žalovaný byl přesvědčen, že vyměřit správní poplatek na základě analogie je zcela vyloučené. Přitom skutečnost, že se právní úprava správních a soudních poplatků liší, sama o sobě neznamená, že se v případě právní úpravy soudních poplatků jedná o mezeru v zákoně.
11. Dále žalovaný upozornil, že zákon o soudních poplatcích obsahuje i úpravu (částečného) vrácení poplatku v případě zastavení řízení před prvním jednáním, která není v zákoně o správních poplatcích upravena. Žalovaný byl přitom přesvědčen, že pokud by bylo analogické použití i této části úpravy zákona o soudních poplatcích připuštěno, mělo by to zcela zásadní dopad na vedení správních řízení. Jelikož správní řízení před žalovaným probíhá v podstatě výhradně bez jednání, nebylo by možné stanovit okamžik, k němuž by bylo třeba účinky (částečného) zpětvzetí ve vztahu k poplatkové povinnosti vztáhnout.
12. Žalobce v replice ze dne 22. 12. 2021 nesouhlasil s vyjádřením žalovaného a zopakoval argumenty uvedené v žalobě s tím, že nedává žádný smysl, aby platil správní poplatek za část řízení, kterou vzhledem ke změně okolností v době od podání návrhu do vydání platebního výměru ani vést nechce. Dále poznamenal, že žalovaný vyvozuje z jím použité argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

závěry, které žalobce nikdy neučinil a netvrdil, když žalovaný zaměňuje změnu (snížení) poplatkové povinnosti před jejím splněním a vrácení části poplatku, který již byl uhrazen.

13. Žalovaný v duplice ze dne 6. 1. 2022 zopakoval, že zákon o správních poplatcích nijak neupravuje situaci, kdy by v důsledku procesního úkonu navrhovatele, konkrétně učiněného částečného zpětvzetí návrhu, mělo dojít ke změně výše poplatkové povinnosti navrhovatele, a to v ani v době před samotným vyměřením správního poplatku správním orgánem, a už vůbec ne v situaci, kdy byl správní poplatek již vyměřen, jak tomu bylo v tomto případě. Žalovaný nemá žádné zákonné zmocnění, na jehož základě by byl oprávněn k vyměření jiné (nové) výše správního poplatku, než stanoví právě zákon o správních poplatcích, v tomto případě konkrétně položka č. 110 písm. c) sazebníku, který je přílohou zákona o správních poplatcích. Jelikož žalovaný nemá zákonem upravený postup pro to, aby již vydaný platební výměr změnil, resp. jej nahradil jiným platebním výměrem znějícím na jinou částku, má dle § 5 odst. 4 zákona o správních poplatcích v případě neuhrazení správního poplatku pouze jedinou možnost, a to je zastavení řízení.
14. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 30. 8. 2022 považovala žalobu za nedůvodnou, když s argumentací žalobce nesouhlasila a měla za to, že žalovaný neměl jinou možnost, jak ve věci postupovat. Osoba zúčastněná na řízení tak souhlasila se žalovaným.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 45 odst. 4 správního řádu žadatel může zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení.
 - Podle § 108 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) lze proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní orgán nebo úřední osoba stojící v jeho čele, podat rozklad. O rozkladu rozhoduje úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu na základě návrhu jí ustanovené komise. Na řízení o rozkladu se použijí obdobně ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci.
 - Podle § 114 odst. 3 daňového řádu vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.
 - Podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu odvolací orgán napadené rozhodnutí změní.
18. Soud o podané žalobě uvážil následovně.
19. Soud nepřisvědčil námitce žalobce spočívající v porušení zásady legitimního očekávání. Předně má soud za to, že žalobci legitimní očekávání, že žalovaný k jeho návrhu přeruší předmětné správní řízení, vzniknout vůbec nemohlo, a to s ohledem na zcela rozdílné okolnosti (situaci). Odlišnost situace, kdy žalovaný po podání návrhu žalobce přerušil řízení, od situace, kdy žalobce podal návrh na přerušování řízení, je dána tím, že žalobce uplatnil návrh na přerušování řízení poté, kdy již žalovaný vydal platební výměr na správní poplatek (platební výměr ze dne 29. 1. 2020, č. j. ČTÚ-107 526/2016-636/III vyř. – ZeV, byl vydán dne 29. 1. 2020, žalobce podal návrh na přerušování řízení dne 14. 2. 2022). Právě vydání, respektive doručení platebního výměru žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

jednotlivé situace od sebe zásadním způsobem odlišuje. Dnem následujícím po doručení platebního výměru totiž žalobci počala běžet lhůta k zaplacení správního poplatku, s jejímž marným uplynutím zákon o správních poplatcích spojuje zastavení řízení. Podání návrhu na přerušení řízení pak dle relevantních právních předpisů (zákon o správních poplatcích, daňový řád, správní řád) nemá na běh lhůty k zaplacení správního poplatku žádný vliv, tedy nepřerušuje ji.

20. Dále pak soud k uvedené námitce rovněž odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č. j. 57 A 128/2010-56, respektive rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 1 Ads 345/2020-34. V uvedených rozsudcích bylo oběma soudy shodně konstatováno, že při přezkumu rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení z některého důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 správního řádu, se nemůže soud v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl dán důvod pro zastavení správního řízení. S ohledem na výše uvedené považuje soud tvrzení žalobce, podle kterého měl žalovaný přerušit předmětné správní řízení za irrelevantní. Soudu totiž v projednávaném případě nepřísluší přezkoumávat předchozí procesní postup žalovaného, respektive otázku, zda byl žalovaný povinen přerušit řízení, ale výlučně to, zda v rámci soudního přezkumu obстоjí důvod pro zastavení předmětného správního řízení, či nikoliv. S ohledem na shora uvedené soud námitku žalobce neshledal důvodnou.
21. K druhému žalobnímu bodu soud uvádí, že podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda částečné zpětvzetí návrhu, které bylo učiněno po vydání platebního výměru na správní poplatek, má vliv na výši vyměřeného správního poplatku, jak tvrdí žalobce, či nikoliv, jak tvrdí žalovaný.
22. Soud předně považuje za důležité upozornit na skutečnost, že žalobce se podanou žalobou domáhal rovněž přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedkyně Rady, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti platebnímu výměru na správní poplatek. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud usnesením ze dne 25. 11. 2021, č. j. 17 Af 22/2021-5, podle § 70 písm. c) s. ř. s. odmítl, když měl v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2020, č. j. 8 Afs 80/2020-23, za to, že platební výměr na správní poplatek je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení správního řízení. Platebním výměrem totiž byla řešena pouze a jenom otázka výše správního poplatku za podaný návrh u správního orgánu. Vyřešení této otázky však musí předcházet rozhodnutí ve věci samé. Případné vady platebního výměru spočívající v tom, že žalobci nebyl vyměřen správní poplatek v odpovídající výši, tak je možné namítat v žalobě směřující proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu, tj. v projednávaném případě proti rozhodnutí o zastavení řízení. Z výše uvedeného vyplývá, že platební výměr na správní poplatek, respektive rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad proti tomuto platebnímu výměru, je v projednávané věci podkladové rozhodnutí, které je soud v nynějším soudním řízení povinen podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat. Na základě tohoto rozhodnutí totiž bylo vydáno napadené rozhodnutí včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Odepřením soudního přezkumu v rámci řízení o této žalobě by došlo k odepření přístupu k soudu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83).
23. Pro posouzení výše uvedené sporné otázky považoval soud za rozhodné dvě skutečnosti, a to zda a případně do jaké fáze správního řízení umožňuje příslušný procesní předpis upravující vedení řízení o návrhu žalobce na rozhodnutí sporu o povinnosti k peněžitému plnění vzít tento návrh částečně zpět a zda příslušný procesní předpis upravující výběr správních poplatků umožňuje na tuto situaci reagovat.
24. Pokud jde o první z uvedených skutečností, pak žalobce podal návrh na rozhodnutí sporu o povinnosti k peněžitému plnění podle § 129 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů. Na řízení o uvedeném návrhu se podle § 2 odst. 3 správního řádu použije správní řád. Ve smyslu § 45 odst. 4 správního řádu je žadatel

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

oprávněn zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět, a to s výjimkou doby od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení. Soud pak má za to, že pokud § 45 odst. 4 správního řádu odkazuje na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, rozumí se tím meritorní rozhodnutí, nikoliv pouze procesní rozhodnutí. Disponovat s žádostí lze totiž v rámci probíhajícího řízení. V projednávaném případě žalobce zúžil předmět svého návrhu, respektive vzal návrh částečně zpět po vydání platebního výměru na správní poplatek, konkrétně ve lhůtě k podání rozkladu proti vydanému platebnímu výměru. Žalobce tedy zúžil předmět řízení před vydáním meritorního rozhodnutí žalovaného o návrhu žalobce, a tedy v souladu s § 45 odst. 4 správního řádu.

25. Ke druhé z výše uvedených skutečností soud zejména poukazuje na to, že výše správního poplatku byla v projednávaném případě dle zákona o správních poplatcích určena příslušným procentem z částky z peněžitého plnění, které se žalobce podaným návrhem domáhá [viz položka 110 písm. c) sazebníku správních poplatků, který je přílohou zákona o správních poplatcích]. Případné částečné zpětvzetí návrhu učiněné v souladu se správním řádem má tedy zpravidla vliv na výši správního poplatku.
26. Samotný proces vyměření správního poplatku podléhá podle § 2 odst. 3 daňového řádu právní úpravě obsažené v tomto zákoně, tj. v daňovém řádu. Ostatně na ustanovení daňového řádu odkazuje jak platební výměr, tak rozhodnutí o podaném rozkladu proti tomuto platebnímu výměru. Platební výměr na správní poplatek se pak stává závazný a nezměnitelný pro navrhovatele a správní orgány okamžikem nabytí právní moci. Ve smyslu § 103 odst. 1 daňového řádu se platební výměr stává pravomocný, jestliže je účinný, tj. byl navrhovateli doručen, a nelze se proti němu odvolat. Jinými slovy do okamžiku nabytí právní moci platebního výměru lze případně tento platební výměr změnit. Tomu ostatně odpovídá i § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu umožňující odvolacímu orgánu rozhodnutí, respektive platební výměr změnit.
27. V projednávaném případě došlo k částečnému zpětvzetí návrhu žalobce po vydání platebního výměru, respektive ve lhůtě k podání rozkladu proti platebnímu výměru. Postup odvolacího, respektive v projednávaném případě rozkladového orgánu po podání rozkladu proti platebnímu výměru upravuje § 108 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 114 až § 116 daňového řádu. Soud odkazuje zejména na § 114 odst. 3 a § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Výkladem § 114 odst. 3 daňového řádu upravující konkrétní postup odvolacího, a tedy i rozkladového orgánu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Afs 96/2013-28, přičemž konstatoval, že „*odvolací orgán musí v odůvodnění svého rozhodnutí zohlednit veškeré odvolací námitky, ale i další neuplatněné skutečnosti, ty však jen vyjdou-li najevo, jde-li o „nesprávnosti nebo nezákonnosti“ a mohou-li mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání. Nejsou-li takto kumulativně stanovené hypotézy splněny, není odvolací orgán povinen k uvedeným skutečnostem z úřední povinnosti přiblížit*“ (poznámka: zvýraznění provedl zdejší soud).
28. Soud má v projednávaném případě za to, že v řízení o rozkladu proti platebnímu výměru vyšly najevo další skutečnosti ve smyslu § 114 odst. 3 daňového řádu, a to i bez uplatnění příslušné námítky žalobce. Žalobce totiž v průběhu rozkladového řízení, tj. před nabytím právní moci platebního výměru na správní poplatek, zúžil předmět řízení, když podáním ze dne 14. 2. 2020 vzal svůj návrh částečně zpět. S touto skutečností musela být předsedkyně Rady nutně seznámena, neboť toto podání bylo součástí spisového materiálu, který jí byl předložen k rozhodnutí o rozkladu proti platebnímu výměru (viz postoupení rozkladu ze dne 14. 7. 2020, č. j. ČTÚ-107 526/2016-636/VI vyř. – ZeV). Navíc žalobce na toto podání v podaném rozkladu sám poukázal (viz poslední odstavec rozkladu). Předsedkyně Rady tak měla částečné zpětvzetí návrhu učiněné žalobcem v souladu s § 114 odst. 3 daňového řádu zohlednit v rámci rozhodnutí o rozkladu proti platebnímu výměru. Jinými slovy předsedkyně Rady měla v projednávaném případě s ohledem na zúžení předmětu řízení v souladu s § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu změnit vydaný platební výměr, respektive výši vyměřeného poplatku snížit tak, aby odpovídala návrhu žalobce s ohledem na jeho částečné zpětvzetí. Neučinila-li tak, zatížila rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozkladu proti platebnímu výměru nezákonností. Na základě shora uvedeného soud rovněž považuje tvrzení předsedkyně Rady, že vyměření správního poplatku nemůže zpětně ovlivnit částečně zpětvzetí návrhu učiněné potom, co byl správní poplatek vyměřen, za nesprávný, respektive odporující právní úpravě daňového řádu.

29. Pro úplnost soud uvádí, že argumentaci žalobce dovolávající se analogie zákona o soudních poplatcích a příslušné judikatury Nejvyššího soudu nepovažoval za relevantní, neboť odpověď na spornou otázku lze v projednávaném případě nalézt v daňovém řádu.
30. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem shledal soud rozhodnutí předsedkyně Rady, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a byl potvrzen platební výměr na správní poplatek, nezákonným. Nezákonnost tohoto podkladového rozhodnutí pak měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím totiž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení správního poplatku. Proces vyměření správního poplatku však soud shledal nezákonným.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc žalovanému vrátil zpět k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Pro úplnost soud uvádí, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů za repliku ze dne 22. 12. 2021, neboť žalobce v podané replice neuvedl žádné nové skutečnosti, když pouze zopakoval svá předchozí tvrzení. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Hostaše.
33. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.